

Ting eller andre Lægmænd, som dette Ting udpeger dertil. Jeg vil forbeholde mig at forhandle nærmere med Finansudvalget om dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) talte om Forholdsregler til Bedste for vanrøgtede Børn. Ogsaa dette er en Sag, som ligger Regeringen paa Sinde, og som vil komme frem, muligvis og forhaabentlig allerede i denne Rigsdagssamling, men det er efter min Mening ikke en Sag, der er saa lige at løbe til. Det kan være meget godt at indføre Værgeraad, som man giver Myndighed til at tage Børnene fra Forældrene, men man maa ogsaa tænke paa Sagen, set fra de paagældende Forældres Standpunkt, og der har jeg haft Lejlighed til gentagne Gange at se, hvilke hjerteskerende Klager der selv fra utvivlsomt daarlige Forældre komme ind over, at Børnene ere blevne tagne fra dem. Efter de gældende Lovregler, som for øvrigt nu blive anvendte noget skarpere end tidligere — saa skarpt, som de overhovedet kunne anvendes — er det en given Sag, at Forældremagten kun kan tages fra virkelig slette og daarlige Forældre. Ikke desmindre ser jeg stadig hjerteskerende Klager fra disse Forældre over, at Børnene ere tagne fra dem, de kunne ikke forstaa, hvorfor de ikke skulle kunne være i Stand til at opdrage deres Børn vel, selv om de leve under de mest fortvivlede Forhold. Gaar man nu over til en Udvidelse af disse Regler, er det, jeg mener, at det ikke er en Sag, der er saaledes at løbe til; men at det tværtimod er en Sag, man skal være meget varsom med, og som derfor ikke er løst ved uden videre at trykke et eller andet Forslag af og lægge det frem paa Rigsdagens Bord. Jeg har ved Forhandlingerne under en Straffesag set et Tilfælde, hvor der forekom en Moder, der levede et vitterligt usædeligt Levned, som selv indrømmede, at hun levede et ganske overordentlig usædeligt Levned, men som mente, at det gjorde ikke noget, fordi hun ikke tog Betaling derfor; og hun vægrede sig ved at frasige sig Forældremagten. Jeg nævner dette lige over for det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds, fordi jeg har lagt Mærke til, at det ærede Medlem er en Mand, der hverken her eller uden for

Tinget er bange for at sige sine Meningsfæller Besked i de — desværre kun faa — Tilfælde, hvor han mener, at der er Trang til Besked, at i det Tilfælde, jeg her sigter til, endte det med, at der kom et jammerfuldt Andragende om endelig at lade Moderen beholde Barnet. Det kom fra eller var forfattet af Redaktøren af en af de lokale „Social-Demokrater“, samtidig med at den samme lokale „Social-Demokrat“ indeholdt en hjerteskerende og harmgnistrende Artikel af den sædvanlige Slags. Ærede Medlemmer ville deraf se, hvor vanskeligt det er netop i en Sag som denne at faa Bestemmelser, der dele Sol og Vind lige, og som i alt Fald nogenlunde gøre alle berettigede Hensyn tilpas.

Det samme ærede Medlem omtalte en Sag fra Jylland, hvorunder en 11aarig Pige havde været arresteret for Brandstiftelse, og hvor hendes Fader forlangte Udskrift af Forhørsprotokollen, men hvor Forhørsdommeren erklærede, at han kun paa Betingelse af, at den ikke maatte publiceres, og at der ingen Erstatning blev krævet, vilde meddele Udskriften. Faderen klagede til Amtet, men forgæves. Det ærede Medlem har ønsket at høre min Opfattelse af dette Forhold. Min Opfattelse er, at det ærede Medlem skulde have sørget for, at den paagældende Fader gik det lille Skridt videre, da hans Klage til Amtet var mislykket, at klage til Justitsministeriet. (Sabroe: Det har jeg sagt til ham!) Ja, det er meget rigtigt, at det ærede Medlem har sagt det til ham, men den paagældende har altsaa ikke villet følge det ærede Medlems i dette Tilfælde gode Raad, og saa maa jo Smerten blive hans. Hvis han havde klaget til Justitsministeriet, vilde jeg have været i Stand til at udtale mig om Sagen her, men nu kan jeg ikke udtale mig om den, da jeg ikke kender den, og jeg af Princip ikke holder af at tale om Ting, som jeg ikke kender. Gid alle vilde følge den samme Regel! Jeg skal kun i al Almindelighed sige, at der kan forekomme og meget ofte forekommer Tilfælde, hvor Justitsministeriet ikke kan paalægge en Retsbetjent at gøre, hvad Justitsministeriet maatte anse for rigtigt, fordi den paagældende Retsbetjent i det givne Øjeblik har handlet som Dommer, saa at efter det Retsystem,